

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 26053/12

Asım KORKUT / TÜRKİYE

10 Eylül 2019 tarihinde,

Başkan

Julia Laffranque,

Hâkimler

Ivana Jelić,

Arnfinn Bårdsen

ve *Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı* Hasan Bakırcı'nın katılımıyla oluşturulan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm) Daire olarak toplanarak, 16 Nisan 2012 tarihinde yapılan yukarıda belirtilen başvuruyu, davalı Hükümet tarafından sunulan görüşler ve başvuran tarafından bu görüşlere verilen cevaplar dikkate alınarak, gerçekleştirilen müzakerelerin ardından aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAY VE OLGULAR

1. Başvuran Asım Korkut Türk vatandaşı olup, 1961 doğumludur ve İzmir'de ikamet etmektedir. Başvuran, Mahkeme önünde, Strazburg'da

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2020. Bu gayri resmî çeviri, Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme açısından bağlayıcılığı bulunmamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, İnsan Hakları Dairesi Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

görev yapan Avukatlar Ü. Kılınç ve Y. Kavak Kılınç tarafından temsil edilmiştir.

2. Türk Hükümeti (“Hükümet”) ise kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

3. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği şekliyle, aşağıdaki gibi özetlenebilir.

4. 17 Aralık 2008 tarihinde, ulusal günlük gazete *Hürriyet* ve bölgenin günlük gazetesi *Hürriyet Ege*’ de haberler yayımlanmıştır. Bu haberlerde, İzmir Ağır Ceza Mahkemesi Hâkimi ve Başkanı ve aynı zamanda yolsuzluk davasında incelemeye tabi tutulan başvurana yönelik birçok iddia bulunmaktaydı.

5. Başvuran, 5 Ekim 2009 tarihinde, itibarının zedelenmesi nedeniyle, yayınevini sorumlusu hakkında hukuk mahkemeleri önünde bir tazminat davası açmıştır.

6. İzmir Asliye Hukuk Mahkemesi (“AHM”), 22 Şubat 2010 tarihinde, başvuranın lehinde karar vermiş ve ilgiliye tazminat ödenmesini uygun görmüştür.

7. Yargıtay, 11 Mayıs 2011 tarihinde, ihtilaf konusu basın haberlerinin içeriğinin bütününde olayların meydana geldiği tarihte görünür gerçeğe uygun olduğu gerekçesiyle, AHM’nin kararını bozmuştur.

8. AHM, 22 Kasım 2011 tarihinde, Yargıtay kararına uymuş ve ilgilinin tazminat talebini reddetmiştir. Bu kararda, verilen kararda bu nedenle öngörülen süre içerisinde temyiz başvurusunun muhtemel olduğu belirtilmekteydi.

ŞİKÂYETLER

9. Başvuran, Sözleşme’nin 8 ve 13. maddelerini ileri sürerek, ihtilaf konusu haberlerin yayımlanması nedeniyle, kişilik haklarının ihlal

edilmesinden ve yerel mahkemeler tarafından belirlenen çözümden şikâyet etmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

10. Başvuranlar, davanın koşullarının Sözleşme'nin 8 ve 13. maddelerinin ihlaline neden olduğunu ileri sürmektedirler.

11. Hükümet özellikle, başvuranın verilen süre içerisinde AİHM'nin 22 Kasım 2011 tarihli kararı hakkında temyiz başvurusunda bulunmadığını iddia ederek, iç hukuk yollarını tüketmediğini ileri sürmektedir.

12. Başvuran, Yargıtay'ın bu konuda daha önce karar verdiğini ve 11 Mayıs 2011 tarihli kararda kabul ettiği tutumu onaylayacağını aşikâr olduğu kanaatine vararak, temyiz başvurusunda bulunmadığını belirtmektedir.

13. Mahkeme, Devletlerin, kendi iç hukuk düzeninde durumu düzeltme imkânı bulmadan önce uluslararası bir organ önünde eylemlerine ilişkin hesap vermek zorunda olmadıklarını hatırlatmaktadır. Dolayısıyla bir Devlete yönelik şikâyetlere ilişkin olarak Mahkemenin denetim yetkisini ileri sürmeyi arzu eden kişilerin, bu devletin hukuk sisteminin sağladığı başvuru yollarını daha önce kullanma yükümlülüğü bulunmuştur. İç hukuk yollarının tüketilmesi yükümlülüğü, başvuranların iddia ettikleri ihlallerin telafi edilmesine imkân verecek mevcut ve yeterli hukuk yollarını olağan şekilde kullanmalarını gerektirmektedir (*Vučković ve diğerleri/Sırbistan* (ilk itiraz) [BD], No. 17153/11 ve 29 diğer başvuru, §§ 70 ve 71, 25 Mart 2014, *Mocanu ve diğerleri/Romanya* [BD], No. 10865/09 ve 2 diğer başvuru, §§ 221 ve 222, AİHM 2014 (özetler), ve *Gherghina/Romanya* [BD] (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 42219/07, §§ 84 ve 85, 9 Temmuz 2015).

14. Mahkeme, davanın olaylarını yeniden hatırlatarak, 22 Kasım 2011 tarihli kararıyla, AHM'nin Yargıtay'ın 11 Mayıs 2011 tarihli kararına uyduğunu ve başvuranın bütün taleplerini reddettiğini tespit etmektedir.

Mahkeme ayrıca, bu karar hakkında temyiz başvurusunun muhtemel olduğunu (yukarıda 8. paragraf) ve başvuranın bu başvuru yolunu tüketmediğini tespit etmektedir. İlgili, Yargıtay'ın bu konuda tutumunu yeniden ele alamayacağını iddia etmektedir.

15. Mahkeme bununla birlikte, açıkça başarısızlığa mahkûm olmayan bir başvuru yolunun başarı imkânlarına ilişkin şüpheler barındırılmasının, söz konusu başvuru yolunun kullanılmamasının haklı gösterilmesi için tek başına bir sebep teşkil etmediği kanaatine varmaktadır (*Scoppola/İtalya* (No. 2) [BD], No. 10249/03, § 70, 17 Eylül 2009 ve yukarıda belirtilen *Vučković ve diğerleri*, § 74).

16. Mahkeme, insan haklarını güvence altına almak için ulusal sistemlere göre destekleyici rolünün altını çizerek, mevcut durumda başvuruları söz konusu başvuru yollarını tüketme yükümlülüğünden muaf tutacak nitelikte hiçbir özel koşulun bulunmadığını tespit etmektedir (bk. *mutatis mutandis* (bu davaya uygulanabildiği ölçüde), *Dagregorio ve Mosconi /Fransa* (kabul edilebilirlik hakkında karar), No. 65714/11, § 29, 30 Mayıs 2017).

17. Mahkeme dolayısıyla, başvurunun Sözleşme'nin 35. maddesinin 1. ve 4. fıkraları uyarınca, iç hukuk yollarının tüketilmemesi nedeniyle, reddedilmesi gerektiğini değerlendirmektedir.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, Oy Birliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş olup, 3 Ekim 2019 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir.

Hasan Bakırcı

Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Julia Laffranque

Başkan